

14

ЖОВТНЯ

1972 р.

Ціна 2 коп.

МОЛОДИЙ КОМСОМОЛ

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Після. Вона завжди поруч з нами, допомагає жити і працювати. Подружилася нею Віра ЗЕKOBA, яку ви бачите на знімку. Вона — учасниця народного хору Олександрійського електромеханічного заводу. Фото В. КОВП'КА.

У Комітеті по Ленінських і Державних преміях СРСР

У Москві 11 жовтня під головуванням президента Академії наук СРСР академіка М. В. Келдіша відбувся пленум Комітету по Ленінських і Державних преміях СРСР в галузі науки і техніки при Раді Міністрів СРСР. Пленум обговорив роботи, що беруть участь у конкурсі на здобуття Державних премій СРСР 1972 року, і прийняв рішення про присудження премій авторам найвидатніших праць.

(ТАРС).

16 ЖОВТНЯ — 50 РОКІВ ШЕФСТВА ЛЕНІНСЬКОГО КОМСОМОЛУ НАД ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКИМ ФЛОТОМ СРСР

Так було завжди: коли радянський народ виходив на нові висоти, у перших шеренгах першопроходців поряд з комуністами були комсомольці. Юнь Країни Рад повсякчас вибирала рубежі, на яких вершилися бойовий і трудовий подвиг наших людей. 16 жовтня 1922 року з ініціативи В. І. Леніна комсомол гордісно взяв шефство над Військово-Морським Флотом. Бо треба було зміцнювати могутність радянської республіки,

шини і статті гідроакустика Ф. Кириченка. В літопис бойових подвигів комсомольців-кіровоградців занесено ім'я мужнього моряка О. Калужного, який разом зі своїми товаришами Г. Долею, В. Мудриком, Д. Потгореловим, В. Радченком та І. Четвертковим здійснили немеркнучий подвиг, відбиваючи атаки ворога з гарнізонного дзоту № 11. Герої-моряки бились до останнього патрону, до останнього подиху. Вже потім тут, в дзоті радянські воїни знайшли записку, яку залишив О. Калужний. Помираючи, він вірив в перемогу і гордісно відзначав, що він син Ленінського комсомолу.

І нині, в роки мирного будівництва, радянський Військово-Морський Флот з новою боездатністю. Комсомол продовжує нести над ним шефство, яке взяв 50 років тому.

Комсомольські організації області разом з клубами ДТСААФ, пунктами початкової військової підготовки посилюють у військові частини і на кораблі технічно грамотних і фізично загартованих юнаків. Підтримуючи зв'язки з моряками-чорноморцями, кіровоградці постійно зустрічаються з ними, рапортують своїм друзям про досягнення в праці, військово-патріотичному вихованні молоді. В ці святкові дні моряки підшефного корабля «Дзержинський» приїхали в Кіровоград. Вони гостювали в червонозорівців, інших молодих виробників обласного центру. А перед цим група воїнів з морського підрозділу гостювала в Кіровограді, Світловодську.

На свято до чорноморців кіровоградці послали своїх кращих представників — комсомольських активістів, молодих робітників і колгоспників, які успішно несуть трудову вахту на честь 50-річчя утворення СРСР.

Ми слухаємо палкі слова військових моряків. І знову й знову переконуємось, що Військово-Морський Флот нашої Вітчизни впевнено рушає в далекі і близькі рейси курсом, який почав легендарний крейсер «Аврора», і в котрий раз вже заявляємо:

— Будемо схожі на тих, хто піваку тому став в шеренги першопроходців!..

КУРСОМ «АВРОРИ»

боездатність армії і флоту. Тільки за два роки шефства комсомольські організації направили на флот понад 10 тисяч добровольців. А через два роки легендарний крейсер «Аврора» разом з навчальним судном «Комсомолец» здійснили морський похід за маршрутом Кронштадт — Берген — Мурманськ — Архангельськ — Кронштадт. Тоді ж сторожовий корабель «Воровський» пройшов з Архангельська у Владивосток далекими морськими шляхами. А в 1925 році есмінець «Петровський» і «Незаможник» вирушили в Італію.

Наш флот ставав все сильнішим і могутнішим.

Легендарний подвиг здійснили радянські моряки в роки Великої Вітчизняної війни.

Серед тих, хто прославив свою Вітчизну, були і наші земляки. Ми з доброю заздрістю вчитуємось в бойові біографії адмірала М. Басистого, командира підводного човна І. Фісановича, відважного чорноморця Героя Радянського Союзу Г. Куроп'ятникова, капітана ІІ рангу О. Свиридова, капітана І рангу М. Борисенка, стар-

П ОЛІТИЧНА освіта молоді є одним з найдієвіших засобів виховання її на марксистсько-ленінській спадщині в душі боротьби за комуністичне майбутнє, непримиренності до проявів буржуазної ідеології, постійного ідейного зростання та виконання рішень, поставлених партією перед народом. Тому і організація політичного навчання — одна з провідних ділянок роботи комсомольських організацій.

Коли наприкінці минулого навчального року ми проаналізували роботу гуртків політичної освіти, то виявилось, що багато

ПОЛІТИЧНИЙ ГАРТ

ня методики роботи з молодіжною аудиторією, проводились обмін досвідом, відвідувалися заняття кращих молодіжних пропагандистів.

Методичною радою при МК ЛКСМУ, яку очолює викладач педучилища Т. Копилова, узагальнено досвід роботи гуртків комсомольської політосвіти електромеханічного заводу (пропагандист В. Черних) та швейної фабрики (пропагандисти Л. Хатко, В. Кобиляцька, Л. Хлівна), підготовлено інформаційні бюлетені, які направлені у всі комсомольські організації.

Ми маємо хороший досвід роботи гуртків у комсомольських організаціях Голоківського вуглерозрізу, де пропагандистом С. Рибалко, авторемонтного заводу (пропагандисти В. Великожон, В. Аржанов, В. Тисаревський), ТЕЦ-1, ТЕЦ-3 та на інших підприємствах, який також буде узагальнено.

ВИСНОВКИ І НАСЛІДКИ

В полі зору міському — навчання

чого не зроблено. Ще значна кількість молоді залишилась поза навчанням. Тому були різні причини — поганий облік в первинних організаціях, складні умови виробництва, недостатня організація занять. Та всі ті причини — суб'єктивні. Бо при правильній організації наслідки могли б бути набагато кращими.

Слід сказати, що питанням політичного навчання юнаків та дівчат у цьому навчальному році ми почали займатись ще наприкінці весни. Розпочали з аналізу, а потім перейшли до активної підготовки. І ось які результати маємо на сьогодні. На промислових підприємствах і в установах працюють 56 гуртків і семінарів, у яких навчаються 2076 молодих виробників. Створено додаткові гуртки на електромеханічному заводі, на Світлопільській шахті, в райенергоуправлінні та ін. Працюють 7 теоретичних семінарів для комсомольців з вищою освітою. Окрім того, близько 1200 комсомольців навчаються в школах комуністичної праці, на третину збільшилась кількість гуртків «Основи соціалістичної економіки».

Міськком комсомолу особливу увагу приділив комплектуванню і підготовці пропагандистів. Зараз всі керівники гуртків — члени КПРС, 54 з 56 мають вищу і незакінчену вищу освіту, більшість з них понад три роки працюють з молоддю.

Уважно поставились ми і до добору резерву пропагандистів, де переважна більшість — комуністи і спеціалісти з вищою освітою.

Розроблено перспективний план навчання пропагандистів. Регулярно, раз на місяць, проходять у міському ЛКСМУ семінари, на яких розглядаються питання

Перед початком нового навчального року для слухачів гуртків і семінарів у місті проведено теоретичну конференцію «Ідейна переконаність — наші крила», яка націлила їх на ґрунтовне засвоєння марксистсько-ленінського вчення.

Перше заняття цього року розпочалося Ленінським уроком «Ми патріоти, інтернаціоналісти». На ньому велась цікава розмова про підготовку нашої країни, міста, комсомольських організацій до 50-річчя утворення СРСР, про дружбу народів нашої країни, про трудові досягнення підприємства. Запросили старих комуністів, комсомольців 20-х—40-х років, учасників Великої Вітчизняної війни, передовиків виробництва. Слухачі з райенергоуправління, тресту «Кіровоградвуглебуд» провели перше заняття в міському краєзнавчому музеї.

Перше заняття пройшло успішно. Та вже з нього ми розпочали контроль за роботою політгуртків. Члени комісії по політично-масовій роботі, що створена при міськкомі, разом з багатьма членами міського комсомолу відвідали в цей день комсомольські організації. Їхні зауваження вивчено і зроблено певні висновки. Розроблено заходи по усуненню помічених недоліків. Ми і надалі практикуватимемо перевірку підготовки пропагандистів і слухачів, активності комсомольців, а також визначатимемо практичні результати від політичного навчання молоді. Одночасно вивчатимуться умови, в яких діють політгуртки, причини, що заважають працювати їм на повну потужність з тим, щоб кожен юнак і дівчина не залишились поза навчанням.

А. ГРУША,

другий секретар Олександрійського міського комсомолу.

МОЛОДІ МОРЯКИ З КРЕЙСЕРА «ДЗЕРЖІНСЬКИЙ» У ЧЕРВОНОЗОРІВЦІВ.

15 жовтня —

День працівника
харчової
промисловості3
АСОРТИМЕНТОМ
І ЯКІСТЮ

Трудящі країни урочисто зустрічають День працівника харчової промисловості. Харчовики Кіровоградщини добре попрацювали, щоб на прилавках магазинів був великий вибір харчових виробів, щоб до столу трударів міст і сіл області надходили високоякісні хлібо-булочні вироби, безалкогольні напої тощо. Про їх здобутки нашому кореспондентові розповів начальник обласного управління харчової промисловості Г. М. Гуліда.

— Григорію Марковичу, з якими показниками до свята прийшли харчовики Кіровоградщини?

— Усі підприємства нашої системи дев'ятимісячний план по виготовленню промислової продукції виконали достроково, план реалізації у середньому виконано на 103 проценти, тобто реалізовано продукції понад план на 593 тисячі карбованців. На сьогоднішній день населенню області продано продукції харчування на 824 тисячі карбованців більше, ніж за відповідний період минулого року. Ці успіхи стали можливі завдяки самовідданій праці трудящих усіх підприємств, де зараз трудяться 486 ударників комуністичної праці, 34 бригади борються за звання колективу комуністичної праці, 17 колективів це почесне звання вже присвоєно.

— Випуск яких нових виробів освоєно нинішнього року?

— Це — напої «Ромовий» та «Піаденний», булки дитячі, батон столовий, рогалик сирний. Розпочали виробляти дієтичні хлібо-булочні вироби: хліб аклоридний, булки молочні, бул-

ки з пониженою кислотністю, хлібо-булочні вироби на молочній сироватці. Всього освоєно 11 нових виробів.

— Директивами XXIV з'їзду КПРС передбачено підвищувати якість, розширити асортимент і поліпшити поживну цінність і смакові якості продуктів харчування. Як з цим завданням справляються на підприємствах Кіровоградщини?

Систематично, один раз на квартал проводяться дні якості хлібо-булочних виробів, безалкогольних напоїв, консервної продукції, макаронних виробів. Хорошу оцінку на обласних та республіканських демонстраціях отримували вироби Долинського хлібокомбінату та Бобринецького райхарчкомбінату.

Для поліпшення якості продукції на більшості підприємств проводиться реконструкція окремих цехів, дільниць. Так, лише цього року на Кіровоградському міськхарчкомбінаті встановлено новий паровий котел, на Долинському хлібокомбінаті — автоматичний сатуратор. На цих та інших підприємствах впроваджено нове устаткування, що сприяє не лише поліпшенню якості, а й збільшенню виробництва продуктів харчування.

Велика реконструкція проводиться на хлібозаводі № 2 м. Кіровограда. Тут будуть введені в дію три поточкові лінії. У червоному кварталі на Олександрівському хлібозаводі буде введено в дію поточкова лінія по виробництву хліба за новою технологією.

— Григорію Марковичу, якими здобутками трудівники зустрічають 50-річчя утворення СРСР?

— У соціалістичному змаганні на честь піввікового ювілею СРСР йдуть попереду колективи Знамянського та Кіровоградського міських та Бобринецького, Петрівського, Олександрівського районних харчкомбінатів, Світловодського консервного та Гайворонського винзаводів. На цих підприємствах трудяться багато комсомольців і молоді.

Днями колективу Кіровоградського міськхарчкомбінату, за виконання додаткового завдання по виробництву макаронних виробів, винесено подяку від Головного управління хлібопекарної та місцевої харчової промисловості.

НА ОСІННІХ ГОНАХ

Небагатий послужний список Сергія Лисенка, але то — список фахового зростання молодого спеціаліста. В 1968 році після закінчення Одеського сільськогосподарського інституту — агроном з насінництва в радгоспі «П'ятихатський» Петрівського району, потім — керуючий першим відділом господарства. А з вересня 1970 року він — головний агроном радгоспу «Петрівський».

На фото: Сергій ЛИСЕНКО оглядає масив сходів «Аврора».

Фото В. КОВАКА.

ПРОДОВЖЕННЯ
КОМПЛЕКСУ

15380 центнерів озимої пшениці засіяли в засіки Батьківщини механізатори комсомольсько-молодіжної бригади колгоспу імені Кірова. А на черзі — нові осінні турботи.

Бригадир В. О. Сендюк не сумнівався в успішному проведенні комплексу. Хлопці в нього — тямущі, працьовиті.

— То так, ритм осінніх живих залежить від основної постаті — механізатора, — підкреслює він.

Перед початком осінніх робіт він зібрав усіх в лекційній кімнаті. Така вже традиція: про важливі справи, трудові завдання голорити саме в ній. Тут на чільному місці — червоний прапор від райкому комсомолу, вимпел ЦК ВЛКСМ, вимпел «Кращому оператору району», «Кращому сівачу».

— Цього разу раніше, ніж передбачали, розпочалися другий наступ, — звернувся до хлопців Володимир Олександрович. — Бачите — збігаються строки. Бо соняшник та кукурудзу доведеться збирати одночасно.

Радилися недовго.

Комсомолки Людмила Гумницька та Надія Пахнюк — новачки в колективі. Закінчили 10 класів. Літом трудилися в рілліній бригаді, а восени виявили бажання працювати сівалями.

І одразу ж дієча відчували трудовий ритм. Щодня хвалялися вдома:

— Сьогодні засіяли п'ятдесят три гектари.

Через день:

— Масло п'ятдесят чотири.

Звичайно, комсомолки далекі від самопохвали. То все про трактористів: Івана Баринкова, Петра Слєпченка, Володимира Шафранського. Бо ж не було такого дня, щоб жоден з них не засіяв площу меншу від 53 гектарів (при нормі 45). Всього озимий клин засіяли в найоптимальніші строки — з 5 по 15 вересня.

Пізні культури зібрали теж швидко. Здали державі 2500 центнерів кукурудзи, 3200 центнерів насіння соняшника, не забували і про підняття зябу: орали ниву відразу, як тільки вона звільнялася від пожнивних решток.

А як закінчили в інших бригадах копати цукрові буряки, комбайнер Федір Єфременко вивіз сюди свій КСТ-3 у бурякову загінку. Хлопцям-водіям поставив вимогу:

— Від нас залежить і мій виробіток. Тільки корені до заводу відвозьте справно. А півтори норми буде.

Долинський цукровий завод від їхньої ниви за 70 кілометрів. Трактором встигнеш зробити лише один рейс. Тож молоді трактористи Олексій Крашів, Микола Буртнік, комсомольці Володимир Шафранський, Петро Слєпченко намагаються старанно завантажувати причепи. Перевезти 18 центнерів коренів — така норма. Та юнаки перевозять по 40—42. Перевиконують змінні завдання і шофери. Тож назавтра комбайнера виконують на совість.

По-господарському хазяйнують молоді хлібороби, даючи про майбутній урожай.

— Вже вивезено на поля понад 9 тисяч тонн місцевих добрив, піднято паровий клин наступного року, залишилися зібрати останні гектари цукрових буряків, а звільнені площі зорати на зяб, — підбиває підсумки осінніх робіт бригадир. — Та попереду ще турбота — ремонт техніки. Підготувати її до нового засіву — мета кожного. І використовувати її по-господарському — теж завдання номер один.

Ю. ЛІВАШНИКОВ,

спецкор «Молодого комунара».

Колгосп імені Кірова
Бобринецького району.

Антоні ЧЕЙТЕР,
член Виконкому Компартії
Великобританії:

«Ніхто не може ігнорувати чи перерахувати досягнення радянського народу... Радянський Союз перетворився з відсталі країни в передову промислову державу, яка відіграє провідну роль у науковій і технічній революції».

Макс ЛЕОН,
московський кореспондент
газети «Юманіте» (Франція):

«Нікі статистичні дані, як ми їх сприймаємо, виходячи з наших французьких понять про цінність... не змогли б виміряти той безцінний вклад, який внесений російським і українським народами в післявоєнний період з тим, щоб допомогти вийти з відсталості іншим, ще більш знедоленим народам колишньої царської імперії — середньо-азіатським, сибірським, та іншими».

Сергій ЛЕЙРАК,
кореспондент газети «Юманіте»
(Франція):

«Планова соціалістична економіка дозволила Радянському Союзу за порівняно короткий період стати другою промисловою державою світу... Підвищення продуктивності праці тут (а Радянському Союзу) вважають необхідним. Однак не шляхом інтенсифікації праці, а шляхом поліпшення планування, більш ефектної організації праці, введення найсучаснішої техніки, здійснення тісного зв'язку між наукою і виробництвом, як це передбачено дев'ятим п'ятирічним планом».

СВОЇМИ
ОЧИМА

Зарубіжні діячі і преса
про Радянський Союз

Журнал «Ньюсуїк» (США)

(Кореспонденція з Єревану):

«Вірменська культура процвітає. І в багатьох інших відносинах республіка досягла великих успіхів за Радянської влади. Єреван був курним гірничим селом, де нараховувалося всього 30 тисяч жителів, коли після того Радянська влада прийшла у Вірменію. Нині це індустріальний центр з населенням 600 тисяч чоловік».

Ця гірничо-республіка стала головним постачальником вугілля і обчислювальної техніки. Випуск промислової продукції в ній щороку зростає на 11 проценти — найбільший приріст серед радянських республік. До 1920 року у Вірменії не було університету. А нині в 220 студентів на кожні 10 тисяч жителів. Вірменія йде попереду... навіть таких країн, як Англія, Франція та Західна Німеччина».

Девід ПАУЕЛЬ,
доцент Вірджинського
університету (США):

«Цілком очевидно, що радянський лад сприяв ряду чудових досягнень, а його централізоване управління здатне ефективно мобілізувати національні ресурси для соціальних, політичних, економічних і науково-технічних перетворень».

Масуд АНСАРІ,
видатний громадський
і політичний діяч Ірану:

«Досягнення в економіці, промисловості, культурі, науці, дослідженні космічного простору в дружній країні в яскравих свідченнях величезних перетворень в Радянському Союзі за останні роки. Ці досягнення відкривають нові широкі перспективи для подальшого розширення і зміцнення дружніх добросусідських відносин між двома країнами».

Ален КАСОФ,

пиконадчий секретар організації
«Міжнародна рада у справах
дослідження та обміну» (США):

«Міцне місце, яке завоював Радянський Союз серед найкрупніших держав світу, явилось собою зовнішнє вираження зрілості його соціальних інститутів, поява кваліфікованого, письменного населення з світоглядом і потягами, що відповідають умовам життя в епоху передової техніки, високоефективної системи освіти, могутньої і всезростаючої економічної бази, а також сітки міських комплексів, що відповідають спеціалізації праці і мобільності, характерній для життя сучасного суспільства».

Про масштаби радянських досягнень ще більш переконливо свідчать той факт, що до цього часу більшість людей світу в більшості країн ні про що подібне навіть мріяти не можуть».

Джеймс ФЛЕНІГАН,
кореспондент органу ділових
кіл США журналу «Форбс»:

«Російський народ живе сьогодні, безумовно, краще, ніж будь-коли. Це досягнуто дякуючи викристанню колосальних ресурсів робочої сили і капіталовкладень та ресурсів, що залучені до індустріалізації, яка продовжується всього лише 50 років... Нині росіяни прагнуть нарощувати випуск продукції при меншій кількості робочої сили, але більш ефективним використанням капіталу і ресурсів».

Майк ДЕВІДОВ,
кореспондент американської
газети «Дейлі уорлд» (США):

«Чорне золото» Азербайджану — це чарівне джерело індустріального, сільсько-

господарського, наукового і культурного прогресу... 50 років соціалізму перетворили колишню відсталу пригноблену країну жінки в чарівну і 90-процентної неписьменності в індустріально розвинуту націю з процвітаючою наукою і культурою, а країну, де жінки відіграють важливу роль у всіх сферах життя».

Нафта без рокфеллерів, нафта плюс Радянська влада не лише викорчували неписьменність — вони зробили можливими для соціалістичного Азербайджану навчати більше студентів, ніж Іран, Ірак і Турція, разом взяті, — країни, де нафта та інші мінеральні ресурси продовжують залишатися об'єктом імперіалістичної експлуатації. Аліє населення цих країн перевищує в 15 разів по кількості населення Азербайджану...»

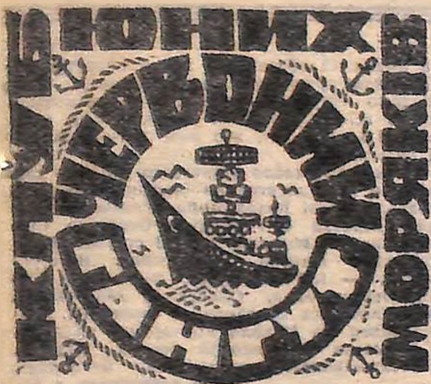
Джордж МЕРФІ,
американський журналіст
і громадський діяч, член редколегії
газети «Афро-американ» і редактор
журналу «Фрідомуей».

Здійснив у 1971 році поїздку
по СРСР в складі делегації
негритянських активістів:

«Під час відвідань двох радянських соціалістичних республік — Узбекистану та Таджикистану — ми стали свідками повного розвитку радянської національної політики, теорії і практики, які поєднуються в житті народів. Для нас була великою радістю бачити, що ці народи, на долю яких в минулому випали умови рабства феодального суспільства, тепер, переступивши через капіталістичну епоху з усією її жорстокістю, пригнобленням і експлуатацією людини людиною, безпосередньо вступили в соціалістичне суспільство, в якому зникла експлуатація. Це було для нас прямим значенням Радянської влади, яка добилась цього, встановивши до життя науковий соціалізм, ідеологію марксизму-ленінізму».

Ми бачили, як у цих двох середньазіатських республіках, так і під час усієї нашої поїздки по Радянському Союзу, що насправді означає створення нового, соціалістичного типу людини».

До соціалістичної революції національні меншості примусили «завбути» їх рідну мову, оскільки цар наказав, що можна говорити і писати лише на російській мові. Численні народи одержали свою власну письменність лише після революції».

КОРАБЕЛЬ РЕВОЛЮЦІЇ

Його ім'я гордо і величче — «Жовтнева революція». Золотими літерами воно вписане в історію нашого флоту, нашої Вітчизни. Цей лінійний корабель був флагманом Балтійського флоту, в роки минулої війни нагороджений орденом Червоного Прапора. Не випадково саме цьому кораблю, який раніше називався «Гангут» було дано ім'я Жовтневої революції.

І клуб юних моряків, який ми сьогодні відкриваємо, теж називаємо символічно — «ЧЕРВОНІЙ ГАНГУТ».

Тут, на «Гангуті», ще восени 1915 року моряки повстали проти царату. А потім багато моряків-гангутівців брали участь у Великій Жовтневій Соціалістичній революції, боролись з ворогом на фронтах громадянської війни. З цим ім'ям, яке отримав корабель в період відродження флоту, «Гангут» майже тридцять літ ніс бойову вахту, а в роки війни з гітлерівцями став неприступним bastiоном в обороні Ленінграда.

Історія «Гангута», історія «Жовтневої революції» — це історія молодих бунтів, такими, як їх батьки і діди, котрі над усім ставили вірність прапору своєї Вітчизни.

Випуск № 1

ЖОВТЕНЬ 1972 р.

Комсомольці та молодь Світловодська, вихованці місцевої дитячої морської флотилії, постійно підтримують шефські зв'язки з військовими морськими, екіпажами бойових кораблів. Нерідко моряки приїжджають в наше місто, допомагають комсомольським активістам ще краще налагодити військово-патріотичне виховання молоді.

Ось і цього разу світловодці щиро серцем вітали своїх гостей з берегів Чорного моря. У міському Паладі культури відбувся тематичний вечір «Великий дружбі — піввіку», присвячений 50-річчю шефства комсомолу над Військово-Морським Флотом. Девізом цього змістовного масового заходу стали слова, надруковані на запрошеннях:

«Море кличе мужніх юнаків
Нести службу Батьківщині вповнено,
Стати гідними честі моряків,
Бути вірним заповітам Леніна».

В концертному залі Палацу культури зібралися комсомольці, вихованці дитячої морської флотилії, учнівська молодь, бушві воїни. А з ними і представники Н-ського морського підрозділу. Молодь вітала офіцерів Петоа Кузьмича Грязева та Олександра Олександровича Дрьомова.

Перед учасниками вечора виступив капітан і рангу у відставці учасник Великої Вітчизняної війни Микола Йосипович Борисенко.

«ЗАЗДРИМО ВАШИМ ВІТРИЛАМ»

З ТЕМАТИЧНОГО ВЕЧОРА
БОЙОВОЇ СЛАВИ
«ВЕЛИКІЙ ДРУЖБІ ПІВВІКУ»

23 роки він прослужив на кораблях Тихоокеанського флоту, брав участь в боях під Сталінградом в складі частин морської піхоти. Тож згадав про найскрадіші сторінки з історії подвигів військових моряків. Його розповідь продовжив колишній підводник старшина І статті Федір Іванович Кириченко. Він був серед тих, хто одним з перших за комсомольською путівкою прийшов служити на Чорноморський флот.

А далі — рапорти юних моряків з дитячої морської флотилії.

Вони розповідають своїм старшим товаришам про досягнення у фізичній і військово-технічній підготовці, одкривають свою мрію стати справжніми бойовими моряками, аби продовжити героїчні традиції своїх батьків. Юний моряк флотилії Володя Скрипка урочисто сказав:

— Ми заздиримо на всі ордени, заздиримо вашій мужності. І тепер, коли вирушимо на великих катерах в Кременчуцьке море, маримо далекими горизонтами. Хочеться відчувати силу справжньої океанської хвилі і випробувати себе в справжньому герці.

Гості з берегів Чорного моря схвально говорили про ту роботу, яку проводять комсомольські активісти міста з майбутніми воїнами, розповіли про досягнення своїх однополчан у бойовій і політичній підготовці.

Перший секретар міськомкому комсомолу Віктор Петраков передав своїм шефам сувеніри від молодих робітників міста.

Вечір закінчився демонстрацією фільму про військових моряків.

І. КАРАНТ,
наш громадський кореспондент.

м. Світловодськ.

Рекомендація

Після закінчення робочої зміни я вийшов з прохідної фабрики «Побутмеблі» разом з Іваном Петровичем Бойком. Кращий робітник нашого колективу раптом звернув увагу на хлопця-моряка, що йшов вулицею. Якимось окинув його поглядом. А потім сказав:

— І мені довелося сім років служити на кораблі.

Та й згадав, як 11 місяців був учасником кругосвітнього переходу, як майже 70 тисяч кілометрів проплив морями крізь огниво бити під час Великої Вітчизняної війни. Все доводилося витримувати старшини другої статті, трюмному машиністу Івану Бойку: і нестримну тропічну спеку, і зустріч з ворогом в океані, і 34-годинна перебування на воді без рятувального круга, і контузію, після якої три місяці лікарі намагалися повернути йому мову.

До війни Іван Петрович працював у селі Майорівці Компанієвського району ковалем. Добрий фізичний гарт був йому і доброю підмогою з ратній праці.

Повернувшись додому, Іван Петрович усиновив маленького хлопчика, який залишився без батька. І коли

Дмитро виріс, батько теж порадив йому стати моряком. Митя готувався до цього і невдовзі за рекомендацією батька поступив до військово-морського училища. Оце повернувся в Кіровоград і каже:

— Недавно я був на тому місці, де ти обороняв від гітлерівців школу в Севастополі.

І потекла розмова про будні військових моряків. А батько згадав про морський бій і той випадок, коли був пошкоджений корабель і моряки потрапили в крижану воду. Кожен чекав рятунку і витримав.

Дмитро слухав Івана Петровича, а потім у відповідь:

— І в нас є такі хлопці, що не бояться ні вогню, ні шторму — все їм під силу.

Бойко ще довго стояв на тротуарі і не міг відвести погляду від чорноморця.

— Славний хлопчина. По всьому видно, що й моряк зразковий.

І. СКРИПКА,
наш громадський кореспондент.
м. Кіровоград.

На знімках: Іван БОЙКО та Дмитро БОЙКО.

ОСКОЛОК БІЛЯ СЕРЦЯ

Б АТЬКО вважав, що його син стане потімостроїм хліборобом. А він раптом пішов в Новокірилівку. Знову їду вчитися. Хочу бути морським офіцером. Посилають в училище за комсомольською путівкою. А невдовзі вже повідомляють батькові, що служивця на ескадровому міноноці командувє заступником.

Перші Сої на берегах Чорного моря Олександр Спиридов лаустріє, маючи вже певний досвід. Він був класним спеціалістом, відмінником бойової і політичної підготовки. Ставши комуністом, посякчас проводив масово-політичну роботу серед молодих моряків.

А в лютому 1943 року в сім'ю Спиридових переїхав газету «Красний червоноорець». Сусідська дівчина читала матеріал про «Впереді морю».

— Доброго славою ов'яний корабель «Н». На цьому Олександр Спиридов командує зенітною батареєю. Добре командує, людей згуртував, зробив їх завзятими командорами. На батічній підготовці. Ставши комуністом, посякчас проводив масово-політичну роботу серед молодих моряків.

— В цей час біля борту прогуділа бомба. Осколки поспалили на палубу. Спиридов зразу підкинуло догори, потім вдарило до палуби. На грудях з'явився кров...

Та молодий офіцер вилупав. І знову з'явився серед моряків. Знову підбігав нальоті ворожніх літаків на червонофлотський корабель. Невдовзі він їде побував в госпіталі. Від лікарів в штабі надійшла записка: «Для цього морського вітра — пай-крайці ліки...»

Але я досі біля серця в Олександра Спиридова застряг темний осколок. Та комуніст О. Д. Спиридов не забуває про свою морську професію. Хоч і в запасі, та діло знайшов для себе він назвав майбутніх воїнів в Кіровоградському морському клубі ДТСААФ. Бере участь в роботі по військово-патріотичному вихованню допризовної молоді...

М. КРОКУН,
м. Кіровоград.

ТРИБОЖНИЙ СИГНАЛ

В багатьох сім'ях ще й досі конювання: син чи дочка не пройшли по конкурсу у вуз. Батьки у відчай, на їх думку становище катастрофічне. — адже син непогано вчився, був активним учасником художньої самодіяльності, виступав на зборах, до того ж і з думкою про інститут звиклися...

«Все втрачено...» — безнадійно промайнуло в думках випуватця домашніх «баталій». І він вирішив, та й батьки на тому наполягали, відгородитися на цілий рік від усього. Хлопець знову засів за підручники, посібники. Коли ж хтось з сусідів засумнівався в правильності такого вибору, батьки в один голос почали виправдовуватись: «Ну, подумаєш рік пересиде підготується». Згодом обурилися: «Це ж наша справа, сімейна».

ПЕРШІ КРОКИ З «ВІДПУСТКИ»?

БЛИЗЬКО СТА ЮНАКІВ І ДІВЧАТ ПРОДОВЖУЮТЬ «КАНІКУЛИ»

так, та тільки наш юнак і тисячі таких як він — то молоде покоління робітничих, сільськогосподарських кадрів країни. Ті, кому належить майбутнє наших міст і сіл, заводів і ланів. І становлення вчорашнього випускника, обрання ним свого шляху в житті, турбота не лише сімейна, то стосується всіх нас, усього суспільства.

Далеко за прикладами ходити не будемо. Цього року в обласному центрі атестат зрілості одержали понад півтори тисячі учнів. До цього часу близько ста з них піде не працює, піде не вчиться. Сумна статистика.

Сто молодих, енергійних вирішили пересидіти, «відпочити» рік. Можливо хтось заперечить — це не так уже й багато. Але замислимось. Де ж певність у тому, що, почавши життя, з «відпустки», юнак чи дівчина не спокусяться продовжити її?

З дитинства ми прагнемо до самостійності, підганяємо шкільні роки, поспішаємо стати дорослими. Вступаючи до лав ВЛКСМ, крокуючи в походи по місяцях бойової та трудової слави батьків, клячемося бути зразком у всьому: навчанні, праці, відпочинку. Як же сталося, що дехто опиняється осторонь сьогодинішнього життя, повного напруження, трудових звершень?

Ти ще стоїш на комсомольському обліку в школі, час від часу заходиш туди. Придивись уважніше: чи таке ж до тебе ставлення з боку вчителів, як тоді, коли ти писав випускний твір на тему: «Героїка праці — в поезії...» Напевне, що ні. Вони здивовані твоєю поведінкою, більш того — стурбовані.

У твого шкільного друга, котрий пішов працювати, вже й обличчя стало мужнішим, твердішою стала хода. Розповідає він тобі про серйозні речі, про головне для нього — про роботу, про нових товаришів. Чим же поділилися ти з ним? Тим, що ледарюєш, пересиджуєш рік? Різно змінилося життя товариша, погляди на світ. Вчора школяр, сьогодні — робітник. Чи залишиться він пазавжди у цеху, на фермі — вже справа інша. Однак важливо, що товариш твій не злякався, не спавував. Він шукає себе.

Ми не назвали жодного прізвища, хоча вони всі перед нами. Впевнені, що кожен юнак чи дівчина, замислитися над своїм нікому непотрібним «сперекурсом», підуть в робітничі колективи, де на них по-справжньому чекають.

А. БАБАК.

м. Кіровоград.

ЖИТТЯ В БОРОТЬБІ

Нелегкий шлях боротьби за Радянську владу пройшов наш земляк Іван Спиридович Компанієв, 100 років з дня народження якого виповнюється 15 жовтня.

Народився він у с. Беселівці Новомиргородського району в селянській сім'ї. З дитячих років змушений був працювати в нивах, тож уже зазнав кривд і поневірянь.

Іван Спиридович рано включився в революційну боротьбу. В 1907 році його за агітаційну роботу серед селян заарештували до засудження, звідки його звільнили тільки революції.

Повернувшись додому, І. С. Компанієв став одним з провідних організаторів боротьби за владу Рад у губернії. Його призначали комісаром залізниць. Коли німецькі війська окупували Україну, Іван Спиридович переходить в підпілля.

В 1919 році організує одну з перших комун — в селі Максимівці Володимирівської волості. В березні цього ж року елісаветградська партійна організація обирає його до Ради робітничих, селянських і солдатських депутатів.

Коли місту загрожувала банда Григор'єва, І. С. Компанієв виступав перед григор'ївцями, викликаючи мерзеньку суть заколоту. На сторінках місцевої преси з'являються його статті «Проти кого йде Григор'єв», «Дамо відчай Григор'єву», «За гвинтівку — проти катів революції».

На IV Елісаветградському з'їзді Рад Компанієв обирають делегатом на губернський з'їзд. Назному земляку пощастило бути делегатом і членом президії IV Всеукраїнського з'їзду Рад у Харкові, що відбувся в травні 1920 року.

25 вересня 1920 року І. С. Компанієв не став. Він загинув від рук бандітів.

Похоронено Івана Спиридовича на братському кладовищі у фортеці. На гранітній плиті викарбувано:

«І. С. Компанієв — командир партизанського загону. 1872—1920 рр.».

Одну з вулиць міста Кіровограда та село в Новомиргородському районі названо його ім'ям. В газеті «Вісті» за 1921 рік надруковано слова одного з робітників:

«...Ті — символ звільненого життя... Твої слова, закликати в трибуни до людей не забувають ніколи. Ти був солідом в тому стані, в якому працював... Пройшли тяжкі місяці, роки жорстокої боротьби і біля тебе могли зберуться юні і ублюдки співного комунари і скажуть тобі:

Л. ПАЩУК.

м. Кіровоград.

Конкурс
«Моя Батьківщина»

Николай ГАЛИЧЕНКО

СЫН

Он стал с годами вспыльчивей, чем ране,
Не говорил спокойно, а рубил.
Так, даже доброй маме нагрубил
И сам себя ее обидой ранил.
Теперь он, каюсь, опустил глаза,
Позор и стыд легли горой на плечи.
Осознав грех, а оправдаться нечем,
И не вернуть тех слов, что он сказал.
А уголек сомненья тлеет в душе:
Поймет ли мать, простит его,

как в детстве,
Нервозность получившего в наследство
От мины, что взорвалась в блиндаже?..

КАСКА

В мрачных сенах, людьми забыта,
Приютилась на полке каска.
Всюду ржавчина съела краску,
Бок осколком снаряда пробитый.
В ней хранят для починки обшук
Гвозди, шило, мотки шпагата...
А ведь каска была солдат
Неизменным в боях атрибутом.
Но однажды она изменила,
Хоть вины ее в этом мало —

Смерть не знает преград из металла...
У нее безупречная сила.
Здесь одна лишь война виновата,
Что уж многих не будет на свете...
А на ржавом железе щербатом
Под пробойной — гибели датой —
Нацарапано вязью «Петя»...
Но хозяин ее не заметил —
Той резьбы филигранной, фигурной...
Эту каску хранил бы, как урну
С прахом русского воина Пети.

АИСТЫ

Из-за Кавказских гор туманистых,
К своим родным рубежам,
Под облаками плыви аисты,
Их вел испытанный вояк.
Там, где поля желтели колнами,
Теперь под веером крыла —
Земля, изрытая окопами,
Село, сгоревшее до тла.
Но тот вояк двору был преданный

Парил, кружился впереди
И у пруда, с небес разведанного,
Пертых стаю посадил.
Сам с белогрудой подругою
Пошел несмело ко двору,
Где пахло елью свежеструганной,
И пели пилы топоры.
Скрепляя сруб избы, старались там.
Солдатке плотник прокричал:
— Смотри, к тебе вернулись аисты! —
Знать сыновей с войны встречай...

В КЛУБІ того вечора тільки й було чути:
— Інструктор по спорту прийшов до нас.
— Кажуть сам неспоганий спортсмен, в інституті вчиться.

А він, зайшовши у фойє, знайомився з хлопцями, розпитував про справи в нинішньому колективі фізкультури. А коли в окремій кімнаті зібралися всі комсомольці села, заговорив:

— Вважаю, що кожен з нас повинен займатися в спортивній секції. І ще прошу вас допомогти мені залучити до цієї справи й неспогану молодь. Хай не братиме одразу рекордів, хай поки що не буде розрядників, але для загального фізичного гарту ми спільно можемо зробити чимало.

„ТАБЛО
ЗАСВІТИТИ
В СУБОТУ“

Згадав про спортивні споруди, про шефство над школою.

— Це не значить, що під час змагань ми повинні виставляти за колгоспну команду учнів. Але тренуватися будемо разом. Згодом же старшокласники теж стануть членами нашого колективу фізкультури.

В його діловитості сільські юнаки та дівчата переконалися і тоді, коли після закінчення чергового футбольного матчу Микола ретельно аналізував дії кожного гравця, вказував на промахи.

Після цього хлопці ввечері не просто бігали за м'ячем, «муштрували» свого воротаря. Вони захопилися цілим комплексом вправ. Футболіста можна було побачити і в легкоатлетичному секторі, і на волейбольному майданчику, він виконував силові вправи...

Появилася робота і секції гірвожків. Виступаючи на районних змаганнях, вони одразу привернули увагу уболівальників. Особливо успішно закінчив триборство Григорій Басенко: він виконав норматив третього спортивного розряду і став першим призером.

Щоб ще більш залучити до занять фізкультурою трудівників села, Микола Осиченко подбав і про пропаганду спорту. Бесіди про досягнення радянських спортсменів на міжнародних змаганнях, розповіді про рекордсменів республіки, області, обговорення газетних та журнальних матеріалів принесли неабияку користь. Та й сама організація спортивних поєдинків сприяє тому, що в колективі фізкультури йдуть все нові і нові прихильники спорту. Провів, скажімо, інструктор шахово-шашковий турнір. Можна було б обмежитися тим, що вручити одразу грамоту чи просто відіграти переможцю в турнірній таблиці. Та Микола Осиченко зробив по-іншому. Призерів змагань П. Дудник та І. Стратієнко були запрошені в сільський клуб. І перед всіма колгоспниками їм вручили пам'ятні призи від правління колгоспу.

І Микола Осиченко знову почав слонувати. Щодня, щосуботи, щонеділі. Зайшов оці на тваринницьку ферму, нагадав доречам:

- ІНСТРУКТОР ЗГУРТУВУЄ АКТИВІСТІВ
- ПАМ'ЯТНІ ПРИЗИ — ОД ПРАВЛІННЯ КОЛГОСПУ
- «ЗОЛОТИЙ» ФІНІШ СІЛЬСЬКИХ ЗНАЧКИСТІВ

ПЕРЕКОНАВШИСЬ в неабиякій активності і діловитості, сільська молодь обрала Миколу своїм комсомольським ватажком. І знову він вів своїх розсесників на добрі справи. В першу чергу дбав, щоб всі члени Спілки були охоплені соціалістичним змаганням, підвищували свій політичний гарт. Але і спорт знову ж таки був справою не другорядною. Ось вже Микола адресує нову похвалу: він налагодив роботу стрілецької секції, а коли тривав заліз в військово-технічної підготовки, то більша частина комсомольців успішно виступила на вогневому рубежі. Інструктор відзначив високу результативність Анатолія Капусти, Григорія Кораченка, Галини Білик.

З ВВЕДЕННЯМ в дію нового комплексу ГПО, Микола Осиченко разом з своїми активістами почав підготовку майбутніх значкистів, дещо змінивши стиль і методи роботи колективу фізкультури. Дехто одразу заявив:

— Пішли на стадіон. Я стрибну так, що аукою отримати золотий значок.

Відповідь була переконливою:
— Але цілий комплекс вправ зразу не під силу тобі. А ще треба знати багато про громадську і особисту гігієну, визначитися

в цивільній обороні. В нас є прорахунки у військово-прикладних видах спорту. Отже будемо тутупатися поступово. І не поодинокі, а всім колективом: механізатори, доярки, рілники, всі, хто хоче бути бадьорим і сильним.

А невдовзі табло сільського стадіону світило про досягнення перших значкистів колгоспу імені Володимира Ульянова. Приклад показав сам Микола Осиченко. Стометрівку він подолав за 13 секунд. Потім стартував Микола Гончаренко. Його результат — 13,2 сек. Вдало фінішували Леонід Перевертайло, Олександр Задорожний. А як почалися змагання з плавання, Леонід Білик та Микола Гончаренко вклялися в норматив на золотий значок. Під час легкоатлетичного кросу знову були такі, що стартували з результатом, які рівні найвищим вимогам.

Особливо цікаво проходив заліз під час підтягування на перекладині. Ті, хто не тренувався, зрозуміли, що то не така вже й легка справа отримати хоча б срібний значок, бо треба підтягнутися в разів. Олександр Задорожний був тоді неперевершений: свій рахунок він довів аж до 15.

І Микола Осиченко знову почав тренувати. Щодня, щосуботи, щонеділі. Зайшов оці на тваринницьку ферму, нагадав доречам:

— У кого вихідний — прошу на стадіон. А на польовому стані тракторної бригади влаштував спортивні поєдинки під час обідньої перерви. Хай вони були і скромнішими, але кожен з механізаторів мав задоволення, кидаючи м'яча.

Нині вже й інше чути про Миколу:
— Пішов до наших батьків, теж слонувати їх трохи розіграти м'язи. Нехай не думають, що тільки нам треба спитити на стадіон, а для них — поспідишки...

Ні, тепер в селі ніхто не здивується, як побачить на стадіоні колгоспників різного віку. Бо така закономірність: фізкультурі займаються ніколи не пізно, корисна вона кожному.

Олена БЕНДЕР,
наш громадський кореспондент.

село Миронівка
Світловодського району.

НА КИЇВСЬКІЙ КІНОСТУДІЇ ІМЕНІ О. П. ДОВЖЕНКА ПОЧАЛИСЯ ЗЙОМКИ БАГАТОСЕРІЙНОГО ТЕЛЕВІЗІЙНОГО ФІЛЬМУ ЗА ТРИЛОГІЄЮ ВОЛОДИМИРА БЕЛЯВА — «СТАРА ФОРТЕЦЯ», «БУДИНОК З ПРИВИДАМИ» І «МІСТО БІЛЯ МОРЕ».

НА ФОТО: КАДР З ФІЛЬМУ. В РОЛЯХ (ЗЛІВА НАПРАВО): ВАСІ МАНДЖУРИ — ЛЕНІН, ГРАДСЬКИЙ ШКОЛЯР ВОЛОДЯ ЛЕЛЕТКО, ГАЛІ КУШНІР — МОСКВИЧКА ЮЛЯ ЯКУБ, ПЕТЬКИ МАРІНУХИ — КИЯНИН КОЛЯ СИМАНЬОВ.

ФОТО
Ю. МОСЕНЖНИКА.
(ФОТОХРОНІКА РАТАУ).

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД НЕДІЛЯ, 15 ЖОВТНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Гімн настига для дітей. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Для школярів «Будильник». (М). 10.00 — «Музичний кіоск». (М). 10.30 — «Сьогодні — День працівників харчової промисловості». (М). 11.00 — Концерт для працівників харчової промисловості. (Ленінград). 11.45 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 12.15 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (М). 12.40 — «Всесоюзний фестиваль народної творчості». (М). 13.45 — Кіножурнал «Новини дня». (М). 13.55 — Художній фільм «Калітанська дочка». (М). 15.30 — «Сільська година». (М). 16.30 — Чемпіонат СРСР з хокею: «Хімік» — «Спартак». 3 період. (Воскресенський). 17.20 — «Літературні зустрічі». (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — Прем'єра телевізійного документального фільму «Ескізи до портрета». (М). 18.30 — Кольорове телебачення. «Клуб кіно-

подорожей». (М). 19.25 — Художній фільм «Золоте теля». 2 серія. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — До 50-річчя утворення СРСР. Телефестиваль художньої самодіяльності областей республіки. Звітують Кримська і Херсонська області. (К). 23.05 — Вечірні новини. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.00 — Циркова програма. (Ворошиловград). 17.40 — «Сільський обрій». (Одеса). 18.05 — Кінокомедія «Один телефонний дзвінок». (К). 19.15 — «На ме-ридіанах України». (К). 19.45 — Телефільм «Насамперед театр». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!» (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Телевізійний театр мініатюр «Наші сусіди». (М). 22.10 — Концерт артистів оперети. (М). 22.40 — Чемпіонат Європи з баскетболу. Жінки. (М). По закінченні — новини. (М).

ПОНЕДІЛОК, 16 ЖОВТНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 15.25 — Програма передачі. (М). 15.30 — «Наука — сільському госпо-

дарству». (М). 16.00 — «Ледокоп» — засновник радянської багатонаціональної держави. Наукова передача. (М). 16.30 — «Товариш пісня». Концерт на замовлення телеглядачів. (М). 17.00 — Для школярів «Вогнище». (М). 17.30 — «Союз непорушних». Карельські АРСР. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — «Подвиг». (М). 18.40 — П. І. Чайковський. Третій концерт для фортепіано з оркестром. (М). 19.00 — Міжнародна панорама. (М). 19.30 — Творчий вечір театру «Ромею». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Чемпіонат Європи з баскетболу. Жінки. Фінал. (М). По закінченні — новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.45 — Мультфільм «Лелечина Кіш». (К). 18.00 — Республіканська фізико-математична школа. (К). 18.30 — Реклама, оголошення. (К). 18.50 — «Від пошлелка до понеділка». (К). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.30 — «Лістинки з Кіровограда». (Кіровоград на Республіканське телебачення). 20.00 — Вечір наукового кіно. (К). 20.45 — «На добраніч, діти!» (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — На кубок дружи. Змагання країн гімнасток РРФСР і України. (Запоріжжя). 22.30 — «Естрадині концерт». (Львів). 23.15 — Вечірні новини. (К).

ВІТРОК, 17 ЖОВТНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 —

Новини. (М). 9.45 — Для школярів. «Вогнище». (М). 10.15 — Художній фільм «Напередодні». (М). 11.40 — «Співає народний артист С. Я. Лемешев». (М). 13.00 — «П'ятирічка, рік другий». (М). 13.15 — «Союз рівноправних». Документальний фільм. (М). 13.45 — «Сільський жіноць». (М). 15.40 — «Горький — співець робітничого класу». Навчальна передача з літератури. (М). 16.40 — Для школярів. Музичний нарис «Ми навчаємося в Москві». (М). 17.30 — «Наука сьогодні». (М). 18.00 — До 50-річчя СРСР. Телефестиваль майстрів мистецтв братніх республік. Грузинська РСР. (Кіровоград). 18.30 — Ленінський університет мільйонів. (М). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.35 — Прем'єра телевізійного багатосерійного художнього фільму «Радник Ватикану приймає міле». Перша та друга серії. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Алла, ми шукаємо таланти». (М). 23.00 — Новини. (М).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Наша адреса і телефони

316050 ГСП, Кіровоград-50, вул. Пуначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, м. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.